

Arrest

nr. 225 436 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren kandidaat-staatloze te zijn, op 9 juli 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 147 780 van 15 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekers en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 juni 2015 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard omwille van een inreisverbod dat op 4 maart 2014 werd genomen. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing:

Eerste bestreden beslissing:

"N(...), M(...) (...) nationaliteit: Onbepaald geboren op (...) adres: (...)

+ kinderen: N(...) A(...), (...) N(...) L(...), (...) N(...) K(...), (...) N(...) A(...), (...) N(...) C(...), (...) N(...) V(...), (...) N(...) F(...), (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 09.06.2015 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

☐ *Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat haar werd betekend op 04.03.2014; Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 2 jaar. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

☐ *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."*

Tweede bestreden beslissing:

"N(...), Z(...) (...) nationaliteit: Onbepaald geboren op (...) adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 09.06.2015 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

☐ *Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 04.03.2014; Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 2 jaar. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

☐ *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."*

1.2. Op 12 juni 2015 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing:

Derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan mevrouw(1), die verklaart te heten): naam: N(...) voornaam: M(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: Onbepaald nationaliteit: Servië en Montenegro

+ kinderen: N(...) A(...), (...) N(...) L(...), (...) N(...) K(...), (...) N(...) A(...), (...) N(...) C(...), (...) N(...) V(...), (...) N(...) F(...), (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen: Artikel 7, alinea 1: ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 12.02.2013 en 30.11.2013.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod dat haar betekend werd op 04.03.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING: *De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2, om de volgende reden :*

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige documenten. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 12.02.2013 en 30.11.2013. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod dat haar betekend werd op 04.03.2014.

Betrokkene werd door het OTC te Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).(...)"

Vierde bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de heer(1), die verklaart te heten(1): naam: N(...) voornaam: Z(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE> nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

- ☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- ☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 12.02.2013. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod dat hem betekend werd op 04.03.2014

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING: De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige documenten. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 12.02.2013. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod dat hem betekend werd op 04.03.2014.

Betrokkene werd door het OTC te Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren volgende middelen aan:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 3 E.V.R.M.

Aangezien art. 3 stelt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"

Welnu dat, in casu, verzoekers op onmenselijke, vernederende manier worden behandeld dewelke gelijk gesteld kan worden aan foltering; Dat, nogmaals, dit artikel niet enkel van toepassing is op omstandigheden in het buitenland, maar dat ook de Staatsecretaris of zijn gemachtigde in de behandeling van hun dossiers gebonden zijn door dit artikel (zie bovenvermeld arrest RvS); Dat verzoekers en hun 7 minderjarige kinderen door DVZ in een toestand worden gezet die onmenselijk en vernederend is; Dat de Staatsecretaris of zijn gemachtigde zeer goed op de hoogte is van het feit dat verzoekers nergens op een legale wijze naartoe kunnen vermits zij tot vier maal toe van Servië en Kroatië een negatief antwoord hebben gekregen op hun verzoek om een doorlatingsbewijs te bekomen; Dat zij blijkens het administratief dossier van opvanginstelling naar opvanginstelling werden gestuurd, de minderjarige kinderen (vele in België geboren) van onderwijs verstoken blijven, deze familie lichamelijk en psychologisch uitgeput is; Dat ook mevr. N. geen staat kon worden gevonden waarmee enig staatsburgerschap kon worden afgeleid (noch Kroatië, noch Servië, noch Nederland); Dat deze familie nu, sinds 15 juni 2015, op straat moet leven, zonder inkomen, zonder perspectief; Dat gelet op deze humanitaire situatie, het "zonder voorwerp" verklaren van een tijdelijk verblijf op grond van art. 9bis Vw.; Dat een opheffing van een inreisverbod enkel kan gebeuren in het buitenland hetgeen voor verzoekers illusoir is; Dat aldus art. 3 E.V.R.M. is geschonden;

TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 8 E.V.R.M.

Aangezien artikel 8 stelt dat, -(eerste lid) iedereen het recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven; -(tweede lid) de inmenging door de overheid m.b.t. de uitoefening van dit recht op gezins- en privéleven slechts is toegestaan indien dit bepaald is bij de wet en in een democratische samenleving nodig in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de

bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de RvV doorgaans de volgende redenering volgt:

1. Bestaan van gezinsleven

Dat er in onderhavig geval hierover geen betwisting kan bestaan;

2. Inmenging in gezinsleven

Dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen een vreemdeling die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt; Dat het in onderhavig geval handelt over een voortgezet verblijf, en er in se dus inmenging in het gezinsleven is; Dat inderdaad het recht op gezinsleven niet absoluut is, maar een eventuele inmenging door de overheid is toegestaan voor zover ze: -voorzien is bij wet een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid -noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken; Dat het bij een inmenging de taak van de overheid is om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk; Dat er m.a.w. een balans, een afweging dient gemaakt te worden, een evenwicht gezocht te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van van de staat (controle op de immigratie, handhaven van de openbare orde, enz.): de maatregel die een inmenging betekent in het gezinsleven van de vreemdeling dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat de staat nastreeft; Welnu, in onderhavig geval, is de inmenging van de overheid in het gezinsleven van verzoekers buitenproportioneel aan zijn doel; Dat dezelfde feitelijk argumenten zoals vermeld in het eerste middel maken dat er kennelijk geen evenwicht meer is tussen de rechten van verzoekers tot het uitoefenen van een normaal gezinsleven, en de rechten van de staat die nu de vierde keer heeft moeten vaststellen dat er voor verzoekers geen doorgangsbewijs te verkrijgen is; Dat verzoekers kandidaat-staatloos Dat zij samen met hun 7 minderjarige kinderen van centrum naar centrum worden getransporteerd; Dat hierdoor de schoolse ontwikkeling van hun kinderen keer op keer wordt verbroken en/of wordt opgestart; Dat deze situatie sociaal en emotioneel voor alle betrokkene onhoudbaar is; Dat zij door het voortdurend getransporteerd te worden nooit in staat worden gesteld om het statuut van staatloze te bekomen vermits door de verhuis naar een ander gerechtelijk arrondissement het voeren van de procedure bemoeilijkt; Dat aldus artikel 8 E.V.R.M. werd geschonden;

DERDE MIDDEL: SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT – WET 29 JULI 1991 WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN – ART. 39/65 VREEMDELINGENWET

Aangezien dat elke administratieve beslissing zowel in rechte als in feite dient gemotiveerd te zijn evenals zijn grondslag dient te vinden in het administratief dossier; Dat hier bestreden beslissingen niet op adequate manier werden gemotiveerd; Dat immers uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er sprake is van onmogelijke situatie; Dat DVZ een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten; Dat DVZ anderzijds zelf voor de vierde maal heeft kunnen vaststellen dat er van de Servische autoriteiten noch van de Kroatische autoriteiten een doorgangsbewijs kan worden bekomen; Dat DVZ dit majeur probleem niet zomaar langs zich neer kan leggen met de loutere verwijzing naar een definitief geworden inreisverbod; Dat aldus de materiële motiveringsplicht minstens de formele motiveringsplicht werd geschonden;"

2.2. De Raad merkt op dat het niet betwist is dat noch in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch in enige andere bepaling uitdrukkelijk is bepaald dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet meer mogelijk is in het geval aan de aanvrager een inreisverbod werd betekend. Verweerder houdt in zijn nota met opmerkingen evenwel voor dat uit een gezamenlijke lezing van de artikelen 1, 8°; 7, eerste lid, 12° en 74/12, § 1, derde lid, § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat een vreemdeling die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan indienen op "ontvankelijke wijze".

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod en luidt als volgt:

"inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

Artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet voorziet dat, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen in het volgende geval: *“wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”*

Artikel 74/12, §§ 1 tot en met 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

Allereerst moet worden gesteld dat verweerder de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet na een inhoudelijk onderzoek als onontvankelijk heeft afgewezen, maar heeft gemotiveerd dat deze aanvraag zonder voorwerp is geworden omdat aan verzoekers een inreisverbod werd betekend.

Er dient daarnaast te worden geduïd dat de door verweerder aangehaalde wetsbepalingen op zich geen afbreuk doen aan het feit dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling *“in buitengewone omstandigheden”* en op voorwaarde dat hij over een identiteitsbewijs beschikt een verblijfsmachtiging kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – en dus via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland – te doen. Het feit dat een vreemdeling onderworpen is aan een inreisverbod sluit niet uit dat deze vreemdeling zich in buitengewone omstandigheden kan bevinden en dus niet bij machte is om terug te keren naar het land waar zich de Belgische diplomatieke post bevindt waar hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan doen. Verweerder lijkt hieraan voorbij te gaan waar hij erop wijst dat verzoekers, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, eerst een aanvraag tot opschorting of opheffing van het hen betekende inreisverbod moeten indienen *“bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor hun woon-of verblijfplaats in het buitenland”* alvorens hun aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden behandeld. Verzoekers voeren immers net aan dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om zich naar de bevoegde Belgische of consulaire post te begeven en hun argumentatie wordt niet aan een inhoudelijk onderzoek onderworpen. Verweerder lijkt ook uit het oog te verliezen dat hij pas *“moet”* overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien er geen meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen. Het staat niet ter discussie dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangaven van oordeel te zijn dat een aantal verdragsbepalingen in casu van toepassing zijn. Zo verweerder hieraan al enige aandacht zou hebben besteed, hetgeen niet kan worden afgeleid uit de aan de Raad voorgelegde stukken, dan blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing minstens niet op grond van welke redengeving verweerder meent dat de door verzoekers ingeroepen verdragsbepalingen, die primeren op de nationale wetsbepalingen, niet dienstig kunnen worden ingeroepen. Het feit dat in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet – een wetsbepaling die in de bestreden beslissingen bovendien niet wordt vermeld – wordt toegelicht dat een inreisverbod inhoudt dat een vreemdeling *“de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het*

grondgebied van het Rijk voor een bepaalde termijn verboden wordt” doet niets af aan de vaststelling dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat personen die onwettig in het Rijk verblijven en aan wie zelfs een inreisverbod werd betekend niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De wijze waarop verweerder de artikelen 1, 8°; 7, eerste lid, 12° en 74/12, § 1, derde lid, § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet stelt te lezen impliceert dat hij, ingevolge de nationale wetgeving, ook zou verplicht zijn om, om louter procedurele redenen, een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging af te wijzen in gevallen waarbij hij dit niet kan zonder hogere rechtsnormen te miskennen. Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk. Daarenboven moet worden benadrukt dat verweerder met zijn betoog omtrent het inreisverbod ook schijnbaar vergeet dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, *“voor het ingaan van een dergelijk verbod dus is verondersteld dat de betrokkene het grondgebied eerst heeft verlaten”* (cf. HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, punt 45), wat in casu niet werd vastgesteld. De afzonderlijke of gezamenlijke lezing van de voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder er niet meer toe zou zijn gehouden de door een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod aangevoerde buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in aanmerking te nemen en dat hij vermag te besluiten dat deze aanvraag zonder voorwerp is.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder onterecht voorhoudt dat het hen betekende inreisverbod een beletsel vormt om een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen en dat hij door de eerste bestreden beslissing te nemen voormeld wetsartikel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.3. Inzake de derde en de vierde bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden dat zij, omwille van de actuele situatie in dat land, niet naar Servië konden terugkeren omdat zij er dreigden te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de stelling van verzoekers dat zij in Servië dreigen te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen en de ter onderbouwing van hun standpunt aangebrachte stukken. Het enkele feit dat aan verzoekers voorheen een inreisverbod werd betekend stelt verweerder niet vrij van de verplichting om alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen na te gaan of deze beslissing geen miskenning inhoudt van artikel 3 van het EVRM. In dit verband dient te worden herhaald dat de wetgever in artikel 7 van de Vreemdelingenwet – de wetsbepaling die door verweerder werd aangewend om de derde en de vierde bestreden beslissing te nemen – is voorzien dat slechts kan worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een bepaling van een internationaal verdrag hiertoe geen belemmering vormt.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van 11 juni 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard, worden vernietigd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van 12 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC